

A modern festészetnek a kínai tusrajzzal kétségtelen rokonsága van. Egyetlen hibája, hogy még mindig a feketéből, az érzéki-
leg tapasztalhatóból, az objektumból indul ki, és a teret passzív-
nak és ürességnek tekinti. Ez még idolatria. Realizmus. Objektumkomplexus. Háttér. Ez még nem a valóság. Az lesz a nagy modern festő, aki észre fogja venni, hogy nem a valami formálja a semmit, hanem a semmi a valamit. Aki megérti, hogy a fehér és az üresség és a tér és az infinitezimális szubjektum nem a kint, hanem a bent, nem a reális, hanem a mágikus, nem az objektum, hanem a szubjektum. Azt hiszem, a helyzet arra, hogy ez a festő megszülessen, megérett.

Amíg a képen csak a vonalakat és a formákat fogjuk látni, csak a kép felét látjuk. Mint ahogy az európai kép a valódinak csak külső fele. Amíg nem fogjuk megérteni, hogy a kívülről be-
felé ható fehér üresség nem egyéb, mint a belülről kifelé ható formáló erő, addig a festői valóságról sejtelmünk sem lehet.

VASADI PÉTER

Hogy ne lehessen

*Elkezdéném, de nem lehet.
Érintgetem, hogy nyissa meg,
de mint szárnyas tölgyfa-
kapu, keményen összezár.
Nem mást akar, letérjek
erre-arra, hanem hogy
itt s most ne tudjam.
Ne lehessen. Talán
épp az, hogy ellenáll.
Hallgassak, várjak nyugton
a semmiben, vagy inkább
az ő semmijében, magam
megadva, s el ne essem
erőszakos kísérletekben.
Ideleng illata.
Tudjam, hogy ő virágozik.
De látni mást nem.
Festetlen léceket csak.
Megértve, hogy magában
senki sincs. Mivel
ő van mindenkiben.*

VASADI PÉTER

Test

Aztán kinyílt. Lakatja,
mint fekete rózsakő
lehullott. Figyelmem
győzte kinnal, s nyitotta
meg; s dől ki a fény.
Nem gazdagon, sem díszesen,
nincs pálmaág és koronátlan;
tömény világosságban
kanyarognak halvány erek,
keze gyöngéd, a lába szép
s uralkodik;
Nem-eket égető Igen:
a Test.
Lángban körötte a világ.
Vörös verőfény. Mag-halál.
Kapálózás az ég felé.

Pilinkélő halálmag. Úgy jön
a Test,
ahogy a gát szakad, zuhog alá
és föl,
lassú fényrobbanásban.
És egymásba hatol
ítélet s irgalom.

JÁSZBERÉNYI SÁNDOR

memo

aludtál még a kávé már lefőztem
hűs van hidd el kell a nagykabát
felvettem azt mit tegnap varrtál össze
reménykedem, hogy nem szakad ma át
a kulcs a polcon fent a csap felett —
ne tűnjön fel, hogy fáradok már lassan
s e véráramba gyűlő reggelek
már hatni kezdtek egyre pontosabban
a reggelid rád vár az asztalon
még nincs melegvíz, de újra lesz majd hétfőn
ha megjövök fáradt leszek nagyon
feküdni kész de minden máshoz későn.
Reggel megint majd aludni látlak
Vigyázz magadra, törődök veled.
A székre tettem, mosd ki a ruhámat.
Legyen jó napod. Vegyél tejet.